

način in tudi kot takšna uveljavlja. Lahko je sicer posnemati zglede, a pri tem bi bilo treba posneti tudi celotni muzikalni tok, kajti le enemu je popolnoma prilagojena določena barvnost.

Bolj po barvnosti kot po drugih lastnostih se družijo slogovne značilnosti v obdobja ali skupine podobno izražajočih se tvorcev, ki jih poznamo iz glasbene estetike. Prav pogosto zapelje slična barvnost v napačno razporejanje; iz bližnje preteklosti je v tem smislu znan primer Ravela, ki so ga znanstveniki hitro uvrstili med impresioniste, zapeljani od njegove semkaj nagibajoče se instrumentacije, čeprav je njegova muzikalna gradnja klasicistična. Nobene ovire ni, da ne bi mogla dovolj močna osebnost strniti dveh na videz nasprotujočih si tvornih principov v zanimivo in značilno enoto; takšni pojavi bodo sedaj, ko so v glavnem že zaključena obdobja enovitih slogov ter tečejo nemoteno nekateri drug poleg drugega, še bolj pogosti in bodo iz simbioze dveh ali več na prvi pogled izključujočih se slogovnih postopkov gotovo nastale nove umetnine presenetljivega kova pod edinim pogojem, da bosta vsebina in izraz našla pravo razmerje, ki je nujno potrebno za vsako pomembno tvornost.

(Nadaljevanje sledi)

STIHI MOJEGA SPOMINA

Janez Menart

Moj prvi fant je bil poet.
Ne jetičen, ne bled;
vesel je bil in nasmejan,
vesel kot tisti mladi dan,
ko me pobožal je mehkó
in vprašal: »Je bilo hudó?«

Imel je ráskave roké
in malo ráskavo srce;
imel otožne je oči,
a razbrzdano kri.
Še zdaj mi v prsih zadrhti,
če spomnim tistih se noči,
ko so me božali lasje
in nežno mučili zobje.

Moj prvi fant je bil poet.
Minilo je... Odšel je v svet.
Še mnogo lepših sem našla
in našla svojega moža,
a vendar še iz davnih let
prihaja k meni moj poet.

R I B A

Lili Novy

O, še v skrivnosti zgodnjih let živeti,
v tem toplém toku, ki se v njem gubiš
in nič ne slutiš, da te preseneti
nekoč prijem, ki mu ne ubežiš,
da tvoje plavanje takó je bežno
kot lesk, ki v igri val ga valu dá,
da mórje, to razgibano, brezbrežno,
mehkó te nosi, a te ne pozna!

Še enkrat biti v vsem, še v nepoznanju
tega, da ločen od vsegà si, sam,
še svetloviden biti v temnem spanju,
še božan v jasnem bdenju od premam,
še ne svoj jaz —! Okrutna vi spoznanja,
ki ste zagnala me na skalnat prod
kot ribo, ki zaman se tja zaganja,
kjer ji je tekla šumna, srečna pot!

Mordà pa seže vendar še po mene
narasel val in vrže me nazaj
v to večno vrenje, ki preraja, žene,
v ta zmeraj spet oživljeni sijaj.
V skrivnosti poznih let se vse pregiba,
potaplja se — valovi pa rastó —.
V šumeč in silen tok zaplava riba
in šumna sila se prelije v njo.